tio est –. vt נָסַב.

Benoni masculinum singulare in vtraque syllaba habet ־, vt, עִם־נָבָר תִּתְבָּרָר cum puro purum te exhibebis (purus eris,) Psal. 18.

Infinitiuus cum ·· venit vt, חֹמֵס יִמָּס dissoluendo dissoluetur. 2. Samuel. 17.

Imperatiuus vel ·· iuxta formã infinitiui habere poterit, (quem tamẽ minimè licuit inuenire) vel ־ iuxta formam futuri.

Vt differant hæc à quiescentibus לָמֶד הֵא, quæ cùm illud perdunt, in futuro niphal secundæ syllabæ motio est ־, hîc in prima futuri syllaba est hiric, & in secunda –. vt, יִרַל כְּבוֹד יַעֲקֹב attenuabitur gloria Iacobi, Esa. 17.

Coniugatio hæc in isto ordine nullam abiicit literam, sed more פִּקֵּד vel פִּקֹּד perfectè cõiugatur. Quandoquidẽ hanc coniugationem dicere cõformem esse coniugationi

	נָסַבוּ
נְסַבּוֹתָם	נְסַבּוֹתָן
	נְסַבּוֹנוּ
Præsens partic.	בֵּינוֹנִי
Pluralis.	Singularis.
נְסַבִּים	נָסֹב
נְסַבּוֹת	נְסַבָּה
Infinitiuus	מָקוֹר
	הִסֵּב
	בְּהִסֵּב
	כְּהִסֵּב
	לְהִסֵּב
	מֵהִסֵּב
Imperatiuus	צִוּוּי
הִסָּבִי	הִסֹּב
הִסַּבְנָה	הִסַּבִּי
Futurum	עָתִיד
תִּסֹּב	יִסֹּב
תִּסַּבִּי	תִּסֹּב
	אֶסֹּב
	יִסֹּבוּ
תִּסַּבְנָה	תִּסַּבִּי
	תִּסַּבּוּ
	נִסֹּב
Coniugatio	פִּעֵל
Exemplum:	
Præteritum	עָבָר
סִבֵּבָה	סִבֵּב
סִבַּבְתָּ	סִבַּבְתָּ
סִבַּבְתִּי	סִבַּבְתִּי

Fœmineũ singulare Benoni à tertia persona fœminina præteriti solo situ accentus differt. Quandoquidem illic in penultima est, hîc verò in vltima. פָּעוּל vbiq; semper perfectè venit.

Futurum	עָתִיד
תָּסֹב	יָסֹב
תָּסֹבִי	תָּסֹב
	אָסֹב
	יָסֹבוּ
תִּסֹּבְנָה	תָּסֹבוּ
	נָסֹב
Coniugatio	נִפְעַל
Exemplum:	
Præteritum	עָבָר
נָסַבָּה	נָסַב
נָסַבּוֹתָ	נָסַבּוֹתָ
נָסַבּוֹתִי	נָסַבּוֹתִי

Infinitiuus & imperatiuus habent ו, post quod (quanuis sit motio magna) in imperatiuo, si addatur litera index vel numeri, vel personæ, daghes defectum alterius similis literæ supplens sequitur: sed accentu vnà cum motione magna in penultima, vt videlicet seruetur regula, quam supra post literas אֶהֱיוּ docuimus.

In futuro literæ אֵיתָן per ־ efferuntur, & secundæ syllabæ motio est ו, vt in coniugationis exemplo videre est.

תִּסַּבֶּינָה.

In hac persona, & secunda plurali fœminina imperatiui, cùm semper soleat esse in penultima sedes accẽtus, holem motio magna accentu destituta propter daghes sequens, mutatur in ·.. Similiter ת pro ־ sortitur seua eadem ratione.

In tertiis personis huius præteriti eadẽ omnino ratione qua in נִפְעַל quiescentium עַיִן וָו, נ passiua litera habet ־, quod itidem in seua mutatur. Secunda motio

JOANNES QUINQUARBOREUS *Institutiones in Linguam Hebraicam* PARIS, 1559 BERNARD M. ROSENTHAL COLLECTION Octavo